

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

A young man and woman are shown in a close embrace, smiling warmly at each other. The man is wearing a red t-shirt and has his arms around the woman. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a purple top. They are outdoors, with a bright, slightly blurred background suggesting a sunny day.

külg ees
armastusse

Esimene raamat

Shannon Stacey
LOVE A LITTLE SIDEWAYS
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Shannon Stacey
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05272214
ISBN 978-9949-25-535-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Hea lugeja!

Kowalskid on tagasi! Ja samuti Liz, kes on väsinud elamast perekonnast kaugel eemal pärast seda, kui nõod ja vennad endale kaasad leidsid ja lapsed said. Võib-olla on küll mõnevõrra ebamugav kohtuda uuesti linna politseiülemaga pärast seda, kui oled temaga venna pulmast üheskoos minema hiilinud, kuid siiski – Lizil on aeg koju minna.

Võtke kaks inimest, kes on keeranud elus uue lehekülje, lisage sellele perekond, lõkgetulel küpsetatud vahukommid, klassikaline Mustang ja veidi saatuslikkust ning saategi Kowalskite perekonna järjekordse õnneliku lõpuga suhte retsepti.

Suur aitäh kõigile, kes on nautinud aega Kowalskite perekonna seltsis. Kui te kohtute nendega praegu esimest korda, siis loodan, et see lärmakas seltskond meeldib teile. Mul on olnud hea meel jagada teiega selle perekonna tegemisi.

Head lugemist!

Shannon

Pühendus

Meeshale. Ma olen armastanud sind alates päevast, mil sa sündisid, ja kuigi õdedena koos üles kasvades olime ülimalt erinevad, tähendab meie sõprus täiskasvanud inimestena minu jaoks väga palju. Kellele teisele saaksin ma helistada, toriseda, poriseda ja viha välja lasta ning öelda siis „Aitäh, ma pean nüüd lippama” kui mitte sulle? Sa oled võrratu ema, õde ja tädi ja ma olen kindel, et Mark on minuga nõus, kui ütlen, et sa oled ka vapustav abikaasa. Nagu ikka, oled sina meie päike.

Tänu sõnad

Ma tänan oma toimetajat, Angela Jamesi, ja agentti Kimberly Whalenit selle eest, et nad on tõeliselt võrratud. Ma tänan ka Carina Pressi meeskonda, kelle töö ja entusiasm Kowalskite seeria kirjutamisel tähendab mulle enam, kui ma iial väljendada suudan.

Ja aitäh Kowalski lapse nime võistluse võitjatele Vanessale, Judyle ja Samile, et nad Seani ja Emma pojale toreda nime valisid!

Esimene peatükk

Liz Kowalski kolmekümne aasta vanune rauakolakas, naise maist varandust pörandast laeni täis laotud, möödus, pagasiruum ees, „Tere tulemast Whitfordi Maine’is” sildist, siledad rehvid teekattel libisemas, kui masin kraavi poole tuhises.

Naine vandus, sõrmed tugevasti rooliratta külge klammerdunud, kui auto tagumine ots vastu puud pörkas ja pagasiluuk lahti lendas. Selle neetud luugi sulgemine oli olnud tõeline katsumus ja Liz peaaegu kuulis, kuidas asjad autost välja lendasid. Tere tulemast koju, mõtles naine hetk enne, kui Buicki nina, kaitsevõre vasak nurk ees, vastu vana määndi pörkas ja masina libisemise järsult peatas.

Nii. See oli küll tõeline jama.

Liz istus minuti, hingas raskelt ja mõtles, kui kaua aega kulub enne, kui ta sõrmed rooli ümbert lahti suudab kangutada. Võib-olla viis minutit. Või kümme. Ta ei olnud elu sees nii hirmul olnud.

Keegi koputas aknale ja Liz ehmus. Vana mees, kalamehe müts üle kõrvade tõmmatud, uudistas teda läbi klaasi ja Liz nägi naist – tõenäoliselt mehe abikaasat – üle tolle õla uudistamas. Liz luges naise huulilt sõnad *On ta surnud?*

Akent alla kerides tõmbas Liz huulile rahustava naeratuse. „Suur aitäh, et peatusite, aga minuga on kõik korras.”

„Istuge rahulikult,” ütles mees. „Mu abikaasa helistas just hädaabinumbri.”

Oo ei. Ei, ei, ei. „Seda ei olnud küll tarvis teha. Minuga on kõik korras. Ausalt. Isegi ühtegi kriimu ei ole.”

Liz ei olnud selles päris kindel, kuid tal ei olnud kusagilt valus. Üksnes lihased, mis õnnetuse ajal pingule olid tõmbunud, hakkasid nüüd taas lõõgastuma. Ja maad näis võtvat peavalu.

„See ei tee üldse tüli ja me jääme seniks siia, kuni politsei kohale jõuab.”

Võib-olla ei tulegi Drew Miller. Ta oli ju ikkagi Whitfordi politseiülem, mistõttu võis loota, et ta ei sõitnud väiksemate liiklusõnnetuste korral ise kohale. Tõenäoliselt istus ta laua taga ja tegeles paberitööga, kui patrullohvitsere kergemate õnnetuste sündmuskohale saatis.

Vähemalt nii Liz lootis.

Liz püüdis ust avada, kuid härra Hea Samariitlane surus selle jälle kinni. „Te ei tohiks enne liigutada, kui parameedikud on teid läbi vaadanud.”

„Vihma sajab. Te peaksite autosse tagasi minema.”

Et Liz saaks suhteliselt privaatselt uurida, kui suur osa tema varandusest väljas vihma käes vettis. Kui mees pead raputas, surus naine alla vihaohke. „Ma libisesin teelt kõrvale ja riivasin puud. See ei ole üldse päris liiklusõnnetus”

„Võib-olla olete šokis.”

Puu riivamisest? Pole eriti tõenäoline. Kuid ilma ebaviisakaks muutumata ei oleks ta saanud end isehakanud päästjatele selgemini väljendada. „Ma ei löönud isegi pead vastu akent ära.”

„Pigem karta kui kahetseda.”

Kulus veel viis väga ebamugavat minutit, enne kui Liz sireeni huilgamist kuulis. Kergendustunde asemel, et peagi vabaneb ta Hea Samariitlase seltskonnast, toetas naine pea vastu peatuge ja

sulges silmad. Ta isegi mitte ei lootnud, et sireenide huilates saabub keegi muu kui politseiülem. Tema õnne arvestades sai tulijaks olla vaid Drew ja olukord töötas muutuda veelgi ebamugavamaks.

„Ärge jääge magama, kullakene,“ hüüdis proua Hea Samariitlane läbi autoakna. „Võib-olla on teil peavigastus. Püüdke ärkvel püsida!”

Liz ei plaaninudki magama jääda, kuid ta avas silmad, et päästjatele heameelt teha. Ja kuna tema silmad olid lahti, ei jäänud talle märkamatuks Whitfordi politseijaoskonna auto, mis tee ääres seisma jäi. See ei olnud sedaan tuttavate triipudega külgedel. Ei, see oli suur, must, läikiv neliveoline maastur, mille katusel oli vilkur ja ukse peal linna vapp. See oli auto, mida sai juhtida üksnes ametkondliku toiduahela tippu kuuluv isik.

Uks avanes ja välja astus Whitfordi politseiülem. Drew Miller oli pikk ja jõulise kehaehitusega, mis Lizile väga meeldis, sest kuna ta ise oli peaaegu meeter kaheksakümmend, ei kohanud ta just tihti mehi, kes oleks teda pannud end haprana tundma.

Mehel oli seljas osakonna lühikeste käistega suvevorm ja tema tumedaid juukseid kattis Whitfordi politseijaoskonna märgiga nokamüts. Drew'l ei olnud vaja püüda end pikemaks venitada ega püstolivööd kehitada. Oli ta siis relvastatud või mitte, iga väiksemgi nurk ruumis allus tema tahtele.

Ka väljas näis kõik tema tahtele alluvat, mõistis Liz, kui nägi meest enesekindlal sammul tema auto poole sammumas. Drew kandis päikesepille, kuid naine ei pidanud nägema mehe silmi, teadmaks, et kogu tähelepanu oli koondunud talle.

„Said sa viga?”

Liz ei olnud kindel, kas ta kuulis meest või luges sõnu Drew' huulilt, kuna tema pilk oli ainiti mehe suul. Mehe huuled olid võrratud. See oli esimene asi, mida ta venna pulmapeol oli märganud.

„Liz, kas sa said viga?”

Naine raputas mehe küsimuse vastuseks pead.

„Me ei lubanud tal liigutada,” ütlesid mees ja naine üheaegselt.

„Aitäh. Alati on targem olla ettevaatlik ja ma olen ütlemata tänulik, et on kodanikke, kes teevad kõik selleks, et abivajajat aidata.”

Kui abielupaar üksteise võidu Drew’le selgitas, kuidas Liz oli vihmasajus auto üle kontrolli kaotanud, kasutas naine juhust ja tuli autost välja, et kahjusid hinnata. Plekk oli mitmest kohast hirmsasti mõlkinis ja maapind klaasikildudega kaetud.

Liz ei suutnud uskuda õnne, et midagi ei olnud pagasiruumist välja lennanud. Silma ei hakanud ei aluspükse, tualett-tarbeid ega muid isiklikke esemeid, kuigi pealmiste kottide ja väiksemate karpide kuivatamine töötas võtta omajagu aega.

„Nii et ta ei ületanud siis kiirust?” kuulis Liz Drew’d küsimas ja ta tundis meest piisavalt hästi, kuulmaks tema hääles lõbususevarjundit. Sõnad olid lausunud piisavalt kõvasti, et need ka naise kõrvu ulatuksid.

Liz ootas, põsed häbist ja võib-olla veel millestki õhetamas, kuni Drew olukorra kirja pani ja leebelt, kuid kindlameelselt Head Samariitlased minema saatis. Liz hüüdis paarile järele tänusõnad ja viipas neile viltuselt naeratades.

„Oled sa kindel, et sa viga ei saanud?” küsis mees uuesti, kui tema kohustuste ametlik osa oli läbi saanud.

„Ma olen kindel.” Seejärel ei osanud ta enam midagi öelda ja see ärritas teda. Ta oli tundnud Drew’d alates lapsepõlvest, kuid kuna nad olid korra seksinud, tundis ta end ebamugavalt nagu kõrvuni armunud keskkoolitüdruk.

Mees astus lähemale ja uuris naist pealaest jalatallani. Liz kinnitas endale, et küllap peavad politseinikud nii tegema – et vigastusi tuvastada –, kuid Drew’ uuriv pilk ei aidanud õhetaval põskedel üldsegi maha jahtuda. Kui mees oli nähtuga rahule jäänud,

tõenäoliselt mõistis ta, et naine ei olnud viga saanud, tegi ta aeglasel sammul tiiru ümber auto.

„Ma ei oska öelda, kui suureks lõplik kahju kujuneb, kuid kuna poritiib on vastu ratast mõlkinis, ei tohi sa autoga edasi sõita.”

„Suurepärane.” On alles viis, kuidas uut elu alustada, mõtles Liz, kui mees pukseerimisauto kohale kutsus.

„Miks on mul tunne, et kogu sinu varandus on selles autos?” küsis mees, kui oli kõne lõpetanud.

„Sest kogu minu varandus ongi selles autos.”

Mehe nägu oli niivõrd ilmetu, et Liz oli kindel, et Drew pidi selle nimel kõvasti pingutama. Võib-olla püüdis ta võmminägu teha.

„Miks?”

Liz ei uskunud, et politseiülem niivõrd kuulujutulembeses linnas nagu Whitford ei olnud veel uudisest teadlik. „Ma kolin koju tagasi.”

„Ohoo.” Sekundid möödusid ebamugavas vaikuses. „Seda ma ei teadnud. Mitch on ära, kuid ma käisin eelmisel nädalavahetusel külaliskambris ja keegi ei maininud seda.”

Mitch, Lizi vanim vend, oli Drew' parim sõber. Ja Drew' isa Andy elas nüüd Põhjatähe külaliskambris – Kowalskite pereäris – koos Rosiega, kes oli ameti poolest küll majapidajanna, kuid oli Lizi ja tema neli venda põhimõtteliselt ise üles kasvatanud. Liz ei suutnud uskuda, et Drew ei olnud perekonnauudistega kursis.

„Ma langetasin selle otsuse eelmisel nädalavahetusel ja kõik käis väga kiiresti. Umbes nii, et ma lõpetasin telefonikõne Rosiega ja pakkisin asjad autosse.” Ta naeris kuival ja viipas käega auto poole. „Tõenäoliselt oleksin ma pidanud enne sõitu vähemalt rehvid välja vahetama.”

Mees ei naernud. „Mis pani sind meelt muutma?”

See oli asjakohane küsimus, kuna Liz oli suurema osa oma täiskasvanueast elanud Uus-Mehhikos, kuid tal ei olnud kavas seista

vihma käes ja mehele pihtida, kuivõrd üksiku ja perekonnast isoleerituna ta end tundunud oli. „See lihtsalt tundus õige otsusena. Sa ei pea siia jääma, tead sa. Ma võin üksi ka puksiiri oodata.”

„Tegelikult pean küll jääma. See on puksiiri laadimiseks kehv koht, eriti veel vihasajus, mistõttu ma pean siin liiklust suunama.”

Liikluseks oli maanteel toimuvat raske nimetada, kuid Liz pidi tunnistama, et teatud mõttes oli mehel õigus. Kuna tema auto oli kraavis risti, tähendas see, et puksiiri nina ulatub maanteele, ja seepärast oli mõistlik, et Drew jääb olukorral silma peal hoidma.

Vihmasajus, kahekesi Drew Milleriga. Liz oli tulnud tagasi, et elus uus lehekülg keerata, ja siamaani oli uus elu küll väga tormiliselt kulgenud.

Drew Miller tahtis autosse tagasi istuda, panna tööle vilkurid ja sireeni ning sõita nii kiiresti kui võimalik ükskõik kuhu.

Liz Kowalski oli Whitfordis tagasi. Tema parima sõbra väike õde. Naine, kellega ta oli teinud kiire murtud südamete kähkuka sellisama parima sõbra pulmas teadmise, et Liz läheb Uus-Mehhikosse tagasi. Ja jääbki sinna. Loomulikult mitte igaveseks. Kuid Drew oli arvanud, et enne Lizi uut külaskäiku läheb mööda piisavalt aega, et ta saaks naist vaadata ilma, et talle meenuksid tema alasti keha, naise juuksed sõrmede ümber ja nende kokku hõõrduvad puusad.

Ta ei teadnud, kui kaua selleks kuluks, kuid kahtlemata rohkem kui umbes kaheksa kuud, mis oli möödunud Mitchi pulmast.

Liz oli pikaks sõiduks sobivalt riides. Vanad teksapüksid liibusid tema pikkade jalgade ümber ja seljas oli veelgi vanem T-särk, mis tänu vihmale samuti ihukumerusi järgis. Naise paksud tumedad juuksed olid pikas hobusesabas ja kahtlemata ei vajanud ta

jumestust, et säravsiniseid silmi veelgi enam sädelema panna. Tugeva lõua ja Uus-Mehhiko päikesest pruunistunud nahaga nägi Liz välja niisama isuäratav, nagu ta oli olnud siis, kui Drew teda viimati kohtas. Vaat siis, kuidas asjad olid kujunenud – tal oli oma parima sõbra ees saladus.

Naise kõrval seenevihmas seistes lootis mees, et puksiirautojuht tuleb kiiresti ja saadab kiirusepiirangud kuu peale. Aga seni tuli täita aega kohmakalt vesteldes. „Kas sa kolid külalismajja?”

See tunduks loogiline. Lizi perekond oli pidanud Põhjatähe võõrastemaja mitme põlve vältel, pakkudes peavarju kõigepealt jahimeestele, enne kui nad tähelepanu lumesaanisõitjatele pöörasid ja hiljuti ka ATV-sõitjaid teenindama hakkasid. Kuna ta oli möödunud aasta oktoobris käinud naise lapsepõlvetoas, teadis mees, et Lizi tuba kuulub ikka veel suuresti naisele, kuigi aeg-ajalt kasutasid seda teised pereliikmed. Tundus loogiline, et raha kokkukorraldus eesmärgil kolib naine oma endisesse tuppa.

See muutis asjad Drew' jaoks natukene keerulisemaks. Tema isa oli kolinud külalismajja ja aidanud seda pidada alates ajast, mil ta majapidajannasse ära armus. Kuna Andy oli tema isa ja Rosie oli Lizile ema eest, olid nad naisega seotud rohkem, kui Drew'le meeldinud oleks.

„Ma püüan minna edasi, mitte tagasi,” ütles Liz. „Nüüd, kus Lauren elab Massachusettsis, panid nad Ryaniga tema maja müüki, aga kuna nad ei ole saanud veel head pakkumist, nõustusid nad seda mulle üürima.”

Ja kuna Ryan oli Lizi õde, üürib naine seda tõenäoliselt suhteliselt odava raha eest. „Ja töö?”

„Mulle tundub, et alates sellest, kui Whitford ATV-radadega ühendati, on äri hakanud linnas oluliselt paremini minema, mistõttu ma lähen söögimajja Paige'ile appi. Küll on mugav, kui on selline vennanaine, kelle on oma äri.”